

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 222/08-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. S., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava, č. 213-3224-4003/1999 z 18. mája 2006 a predchádzajúcimi postupmi Sociálnej poisťovne, pobočka Trenčín, v konaniach vedených pod č. 200-543-4102/99, č. 200-544-4002/99, č. 213-3224a-4003/99, č. 213-3223-4003/99 a č. 213-3224-4003/1999 a rozsudkami Krajského súdu v Trenčíne zo 6. februára 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S/58/2006 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. augusta 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžso/16/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2008 doručená sťažnosť Ing. Š. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava (ďalej len „Sociálna poisťovňa“), č. 213-3224-4003/1999 z 18. mája 2006 a predchádzajúcimi postupmi Sociálnej poisťovne, pobočka Trenčín (ďalej len „Sociálna poisťovňa-pobočka“), v konaniach vedených pod č. 200-543-4102/99, č. 200-544-4002/99, č. 213-3224a-4003/99, č. 213-3223-4003/99 a č. 213-3224-4003/1999, a rozsudkami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) zo 6. februára 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S/58/2006 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 21. augusta 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžso/16/2007.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Dňa 16. 9. 1996 som bol na mimoriadnom valnom zhromaždení J. spol. s r. o. odvolaný spoločníkom a zároveň konateľom Ing. J. K. (príloha č. 1.) z funkcie konateľa J. spol s r. o....

Voči uzneseniu o odvolaní konateľa Ing. Š. S. z funkcie konateľa som najprv podal sťažnosť... a následne aj žaloby o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru... a neplatnosť uznesenia o odvolaní konateľa Ing. Š. S....

Dňa 3. 1. 1997 som bol Ing. J. K. odhlásený z nemocenského a dôchodkového poistenia...

Sociálna poisťovňa Trenčín vydala rozhodnutia číslo 200-544-4002/99-1 a 200-543-4102/99... zo dňa 30. 8. 1999 ktorými mi oznámili, že môj poistný pomer zanikol k 31. 12. 1996 a zároveň, že som nesplnil podmienky nároku na prídavky na deti. Voči obom rozhodnutiam som sa odvolal a Sociálna poisťovňa ústredie po opätovných a vydokladovaných sťažnostiach vydala rozhodnutia...

Na základe právoplatného rozsudku Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu Bratislava... o neplatnosti odvolania Ing. Š. S. z funkcie konateľa J. spol. s r. o., som požiadal o storno odhlášky z poistenia a doplatenie príslušných odvodov ... nakoľko až po 9 rokoch bolo rozhodnuté. Odpoveďou bolo rozhodnutie Sociálnej poisťovne ústredie číslo 213-3224-4003/1999... zo dňa 18. mája 2006, ktorá zrušila rozhodnutie Sociálnej poisťovne Trenčín č. 200-543-4102/99, ale v odôvodnení uviedla iba rozsudok žaloby z pracovného

pomeru, ktorým súd hrubo porušil rozhodovaciu právomoc (čo je možné aj laicky posúdiť z predložených právne relevantných dôkazov a tieto boli predložené aj súdu) a predložené právne relevantné dôkazy vyvrátil ničím podloženými úvahami a nepravdivými tvrdeniami konateľa Ing. J. K....

Vo veci ďalej rozhodoval Krajský súd číslo konania 13 S/58/2006..., ktorý žalobu odmietol. Proti rozsudku som sa odvolal a Najvyšší súd SR... potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne. Tento rozsudok mi bol doručený 21. 01. 2008.

Navyše súd odmietol vykonať dokazovanie vzniku poistného pomeru, ktorý som požadoval a absolútne sa odmietol zaoberať právne relevantnými dôkazmi i keď mu to zákon ukladá v Občianskom súdnom poriadku a to konkrétne výplatnými listinami a zrážkami odvodov do Sociálnej poisťovne a zápočtom odpracovaných období ako aj vydaným preukazom poistenca...

Ani Krajský a Najvyšší súd ako odvolacie súdy v tejto veci plne nerešpektovali objektívne existujúci právny stav a nedôvodné pre nich zľahčené rozhodli vo veci v rozpore s právne relevantným stavom a existujúcimi dôkazmi.

Pritom platný právny poriadok im ako najvyšším inštanciam ochrany práva ukladá dbať na zákonnosť konania a nie zľahčené odmietnuť existujúce právne relevantné dôkazy. Na základe uvedeného sa oprávnene domnievam, že po sústavnom ovplyvňovaní odporcom p. K. konateľom J. spol. s r. o., najmä prvostupňového súdu a na základe toho potom i odvolacie inštalcie svoje rozhodnutia účelovo postavili na neúplnom, nesprávnom, nedôslednom a nakoniec nespravodlivom vyhodnotení existujúceho právneho stavu.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo Ing. Š. S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Sociálnej poisťovne č. 200-543-4102/99-1, č. 200-544-4002/99-1 PND, č. 213-3224a-4003/99, č. 213-3223-4003/99 a č. 213-3224-4003/1999, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. v konaní 13 S/58/2006 a rozsudkom Najvyššieho súdu v SR v konaní číslo 7 Sžo/16/2007 porušené bolo.“

Súčasťou sťažnosti bola žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodu na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Podstatou sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 213-3224-4003/1999 z 18. mája 2006 a rozsudkami krajského súdu zo 6. februára 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S/58/2006 a najvyššieho súdu z 21. augusta 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžso/16/2007.

a) Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv postupmi a rozhodnutiami Sociálnej poisťovne, ako aj rozsudkom krajského súdu, treba poukázať na citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. Keďže proti právoplatnému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne bola prípustná žaloba na všeobecnom súde, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal všeobecný súd. To zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu. O ochrane označeného základného práva sťažovateľa, ktorého porušenie namieta, vo vzťahu k postupom a rozhodnutiam Sociálnej poisťovne rozhodol krajský súd a vo vzťahu k rozsudku krajského súdu rozhodol v odvolacom konaní najvyšší súd.

Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať napadnutý postup a rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 213-3224-4003/1999 z 18. mája 2006 (ako aj jej predchádzajúce rozhodnutia) a ani rozsudok krajského súdu sp. zn. 13 S/58/2006 zo 6. februára 2007 (m. m. III. ÚS 53/02, IV. ÚS 118/04).

Preto ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

b) Pokiaľ ide o námietku porušenia označených práv rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť

občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd musí pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadňovať platnú právnu úpravu v oblasti rozdelenia právomoci, a teda zohľadňovať aj založenie právomoci všeobecných súdov vo veciach správneho súdnictva podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250ja ods. 1 OSP proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 1 OSP (rozsudok, ktorým sa žaloba zamietla z dôvodu, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom) je prípustné odvolanie.

Podľa § 250ja ods. 3 OSP ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie

správneho orgánu a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie. Inak o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 219 až § 221 tohto zákona.

Podľa § 219 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vecne správne.

Podľa § 221 ods. 1 OSP súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Podľa § 221 ods. 3 OSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie podľa odseku 1 písm. c), f), g) a h), vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vychádzajúc z týchto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a podstaty sťažnosti sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v tejto časti treba považovať za zjavne neopodstatnenú, aj keď sťažovateľ tvrdí, že najvyšším súdom „*neboli v celom rozsahu správne vyhodnotené všetky vecné listinné dôkazy*“ .

Ústavný súd zistil, že rozhodnutím č. 200-543-4102/99-1 z 30. augusta 1999 rozhodla Sociálna poisťovňa-pobočka na základe oznámenia sťažovateľovho

zamestnávateľa z 3. januára 1997 tak, že mu „*poistný pomer u zamestnávateľa J. s. r. o. N. zaniká dňom 31. 12. 1996*“.

Následne na základe odvolania sťažovateľa rozhodla Sociálna poisťovňa rozhodnutím č. 213-3224-4003/1999 z 18. mája 2006 tak, že zrušila prvostupňové rozhodnutie, pretože bolo vydané v rozpore s ustanovením § 8 zákona č. 54/1956 Zb. o nemocenskom poistení zamestnancov v znení neskorších predpisov a na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Proti tomuto rozhodnutiu Sociálnej poisťovne č. 213-3224-4003/1999 z 18. mája 2006 podal sťažovateľ opravný prostriedok 12. júna 2006, pričom v ňom nesúhlasil s dôvodmi, na ktorých bolo rozhodnutie založené, a žiadal ho zrušiť.

Krajský súd v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalobu sťažovateľa rozsudkom zo 6. februára 2007 zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol:

„Krajský súd postupom podľa § 247 a nasl. O. s. p. preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov žaloby. Dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom, a preto napadnuté rozhodnutie potvrdil podľa § 250j ods. 1 O. s. p....

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu žalovaného a z pripojeného spisu tunajšieho krajského súdu sp. zn. 17 Co 157/04 zistil, že obchodná spoločnosť J. s. r. o. N. vznikla 15. februára 1991, v ktorej konateľom bol aj žalobca. Dňa 4. januára 1993 bola medzi žalobcom a ďalším konateľom spoločnosti uzavretá pracovná zmluva, podľa ktorej mal žalobca vykonávať funkciu ekonomicko-obchodného riaditeľa spoločnosti, za ktorú mu bola v roku 1996 vyplácaná mzda v priemere 105.629.- Sk mesačne. Obchodná spoločnosť J. s.r.o. rozviazala so žalobcom pracovný pomer výpoveďou z 16. septembra 1996 a po uplynutí výpovednej doby doručila dňa 3. januára 1997 Sociálnej poisťovni pobočka Trenčín odhlášku z poistenia v zmysle § 18 ods. 2 zák. č. 274/1994 Z. z. O zániku poistného pomeru žalobcu k zamestnávateľovi J. s. r. o. k 31. decembra 1996 rozhodol správny orgán prvého stupňa dňa 30. augusta 1999.

O žalobe žalobcu o neplatnosť výpovede rozhodol Okresný súd v Novom Meste nad Váhom rozsudkom z 19. mája 2004, č. k. 4 C 74/97-241 tak, že žalobu zamietol s odôvodnením, že medzi účastníkmi konania nevznikol pracovný pomer, ktorý potom nemohol byť neplatne rozviazaný. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 12. apríla 2005 potvrdil napadnutý rozsudok Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom...

Podľa § 2 písm. a/, c/, zák. č. 54/1956 Zb. o nemocenskom poistení podľa tohto zákona sú poistené, ak sú činné na území Slovenskej republiky a) osoby v pracovnom pomere, c) spoločníci spoločnosti s ručením obmedzeným a členovia družstiev, ktorí pre spoločnosť alebo pre družstvo vykonávajú prácu, ale nie v pracovnoprávnom vzťahu alebo v obdobnom pracovnom vzťahu, a sú za túto prácu odmeňovaní formou, ktorá sa podľa osobitného predpisu považuje za príjem zo závislej činnosti.

Podľa § 8 ods. 1 citovaného zákona o nemocenskom poistení poistenie zaniká dňom skončenia zamestnania, ktoré zakladá poistenie podľa tohto zákona.

Právoplatný rozsudok Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom z 19. mája 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 12. apríla 2005, podľa ktorých medzi žalobcom a spoločnosťou J. s. r. o, nevznikol pracovnoprávny vzťah, je záväzný pre všetky orgány (§ 159 ods. 2 O. s. p.). teda aj pre žalovaného.

Zákon č. 54/1956 Z. z. o nemocenskom poistení upravoval vznik a zánik nemocenského poistenia vo vzťahu k osobám, ktoré sú činné na území Slovenskej republiky v pracovnom pomere.

V predmetnej veci bolo rozsudkami prvostupňového a druhostupňového súdu právoplatne rozhodnuté o tom, že medzi žalobcom a spoločnosťou J. s. r. o. nevznikol dňom 4. januára 1993 pracovný pomer. Z uvedeného dôvodu nemohol vzniknúť k 4. januára 1993 ani k 31. decembru 1996 zaniknúť poistný pomer podľa zák. č. 54/1965 Zb. Je pravdou, že obchodná spoločnosť odvádzala za žalobcu poistné na nemocenské poistenie. Toto poistné bolo odvedené na základe zákona z dôvodu žalobcom vykonávanej činnosti ako spoločníka obchodnej spoločnosti, ktorý bol za prácu odmeňovaný formou, ktorá bola považovaná za príjem zo závislej činnosti.

Z uvedeného dôvodu súd neprihliadol na odvolacie dôvody žalobcu a potvrdil rozhodnutie žalovaného, ako vecne správne a vydané na základe zákona. “

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7 Sžso/16/2007z 21. augusta 2007 potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 13 S/58/2006 zo 6. februára 2007. Svoje rozhodnutie odôvodnil okrem iného takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súdy v správnom súdnictve preskúmajú zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy. Podľa § 247 ods. 1 OSP zákonnou podmienkou preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy je to, že žalobca tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím správneho orgánu. Žalobca v podanej žalobe uviedol, že rozhodnutie žalovaného... považuje za správne, avšak čiastočné a nemôže súhlasiť s jeho odôvodnením.

V predmetnej veci žalovaná zrušila rozhodnutie svojho prvostupňového orgánu. Žalobca v žalobe podanej proti zrušujúcemu rozhodnutiu žalovanej netvrdil nezákonnosť výroku tohoto rozhodnutia. Tvrdil, že rozhodnutie je čiastočné, pričom z dôvodov žaloby vyplynulo, že žalobca postráda odpoveď na svoju otázku, z akého dôvodu boli u neho vykonávané odvody poistného, ak by zodpovedalo skutočnosti, že nebol so žalovanou v poistnom vzťahu.

Krajský súd sa vo svojom rozsudku vyporiadal s dôvodmi žaloby a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Odvolacie dôvody proti rozsudku prvostupňového súdu nezodpovedajú odvolacím dôvodom uvedeným v § 205 ods. 2 OSP a nedávajú podklad pre zrušenie rozsudku krajského súdu ani podľa jedného zo zákonom vymedzených dôvodov uvedených v § 221 OSP v spojitosti s § 250ja ods. 4 OSP. Krajskému súdu nemožno vytknúť nevykonanie dokazovania, pretože v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia súd vykonáva len také dokazovanie, aby mohol posúdiť zákonnosť vydaného rozhodnutia správneho orgánu. V tomto rozsahu krajský súd potrebné dokazovanie vykonal a dospel k záveru, že rozhodnutie nadriadeného správneho orgánu, ktorý zrušil prvostupňové rozhodnutie je vecne správne. Týmto rozhodnutím nebol žalobca ukrátený na svojich právach.

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením veci krajským súdom a preto jeho rozsudok podľa § 219 ako vecne správny potvrdil.“

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená, pretože z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (obsahuje dostatočné odôvodnenie a odkaz na rozhodnutie krajského súdu) nevyplýva, že by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, majúce zároveň za následok porušenie označených práv sťažovateľa.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu a ani krajského súdu týkajúcim sa zistenia skutkového stavu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K argumentácii sťažovateľa, že krajský súd a najvyšší súd

„- veci neprejednali v primeranej lehote,

- neboli v celom rozsahu správne vyhodnotené všetky vecné listinné dôkazy tak jednotlivo ako aj v celom ich komplexe,

- nezohľadňovali vôľu účastníkov pri uzatváraní zmlúv a to i napriek skutočnosti, že účastníci sa nimi dlhodobo riadili,

- neboli spravodlivo vedené súdne konania a na základe nich vydané súdne rozhodnutia“, ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do detailov uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z uvedeného aspektu je v plnej miere realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 305/07). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (IV. ÚS 235/05). O svojvôli pri výklade a aplikácii zákona všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu v danom prípade také nedostatky nevykazuje (m. m. IV. ÚS 222/04, I. ÚS 131/05).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. jeho žiadosťou o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júla 2008